

Salonky

**Hradecký
stavař číslo 1**

Petr Kulda

DOPRAVNÍ PODNIK
MĚSTA HRADCE KRÁLOVÉ

www.dpmhk.cz

PŘIJĎTE
K NÁM!

MOŽNOST
UBYTOVÁNÍ

NÁBOROVÝ PŘÍSPĚVEK
AŽ 30.000 Kč

PŘIJMEME
řidiče a řidičky MHD

+420 703 157 000 | nabor@dpmhk.cz

Editorial

Salon republiky?

HYNEK ŠNAJDAR / redaktor

Hradec Králové se rád chlubí přízviskem Salon republiky. Toto ikonické označení vzniklo zhruba před 100 lety v době, kdy hradecské radnici vládl František Ůlrich. Tato osvěcená osobnost úzce spolupracovala s významnými architekty Josefem Gočárem a Janem Kotěrou. V této souvislosti Salonky spustily nový pořad. První díl měl podtitul Salon republiky po 100 letech aneb Jaká je budoucí vize Hradce Králové? Právě tomu se věnuje jedna ze stěžejních reportáží květnového magazínu. V čerstvém vydání nemohou chybět ani rozhovory se zajímavými osobnostmi. Mezi ně patří známý fotograf Michal Fanta, držitel prestižního ocenění Czech Press Photo. Zabrouili jsme i do sportovní, konkrétně basketbalové oblasti, abychom čtenářům připomenuli velký úspěch Hradeckých lvic, které v soutěži RENOMIA ŽBL obsadily skvělé třetí místo. Zkrátka, i v květnovém magazínu se máte na co těšit. Přejeme vám krásné májové dny v doprovodu Saloněk. ■

OBSAH

PETR KULDA / str. 8 ▶ 12

HRADECKÉ LVICE

str. 14 ▶ 15

JAKUB ZEMAN

str. 26 ▶ 30

MICHAL FANTA

str. 20 ▶ 22

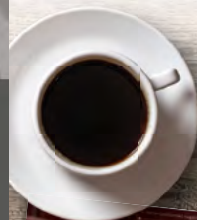

PETRA BUBENIČKOVÁ

str. 32 ▶ 34

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Jiří Tůma, tel.: 604 838 773, e-mail: jiri.tuma@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Tereza Karanská, e-mail: tereza@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Krieger, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 5 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Michal Fanta.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

podcast

Vitka
Martince

Salonky

Pouze na
salonkyhk.cz

Zaslouží si dnešní Hradec označení Salon republiky?

Adam Záruba, radní
(Změna pro Hradec)

Pokud do toho zahrneme to, co bylo v Hradci vybudováno v minulosti, tak asi ano. Jak městská památková rezervace, tak další stavby z první poloviny 20. století si to označení určitě zaslouží. Druhá rovina je to, jestli si označení Salon republiky zaslouží Hradec za to, co se zde staví dnes. Tady musím říct, že jsem skeptický a myslím si, že se nemáme moc čím chlubit. V posledních 30 letech se v Hradci nestaví věci, které by k označení Hradce jako Salonu republiky přispěly. To období je charakteristické bezbřehým stavěním obchodních center a ani obytné celky, které zde vznikly, rozhodně nejsou nějakým urbanistickým a architektonickým skvostem.

Gabriela Bašková,
majitelka sportovního klubu

Město mám ráda a určitě si i v dnešní době zaslouží označení Salon republiky. Osobně mám ráda starou část Hradce, která má své kouzlo. Vyrůstala jsem na Eliščině nábřeží, blízko „Hučáku“. Fascinují mě starší bytové domy, kde jsou vysoké stropy. Mám radost, když vidím, že se staré domy opravují a město si zachovává historickou podobu. V Hradci je spousta krásných míst, například Šímkovy sady, schodiště Bono publico je krásně opravené. Ještě by to chtělo renovovat pár zbývajících domů v centru. Je dobře, že zůstává zachován starobylý ráz města. Také z moderních staveb si nevybavuji žádnou, která by mi přišla kontroverzní. Město se mi líbí a jsem ráda, že zde žiji. Jen by to chtělo vyřešit dopravní infrastrukturu ve městě a vybudovat více parkovacích míst.

Jiří Langer, radní (ANO)

Naprosto ne. Dávno nás to minulo. Salon republiky to byl v době, kdy tady vládli osvícení lidé. Ti už tady nějakou dobu vůbec nejsou a rozvoj města Hradec Králové je zcela chaotický. Bohužel i já jsem součástí vedení města, ale na má slova nikdo moc nedává. Město nedělá nic pro budoucnost a pouze projíždáme peníze. Nepostavili jsme ani metr nových komunikací. Označení Salon republiky si rozhodně nezasloužíme. Už 30 let nejsme schopní ani opravit Velké náměstí. ■

INZERCE

**NOVÁ
ŠKODA
FABIA**

Vedici Gábi
Originální příslušenství
v hodnotě 5 000 Kč zdarma

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

Hradec se nerozvíjí, shodli se politici, stavebníci i architekt

Unikátní široké debaty o palčivých hradeckých problémech, které propojují politiky, podnikatele i odbornou veřejnost, to jsou Hovory H. K. Nový pořad, který spustily hradecké Salonky začátkem dubna, za sebou má svůj první díl s podtitulem Salon republiky po 100 letech aneb Jaká je budoucí vize Hradce Králové? Pozvání moderátora Imricha Dioszegiho přijali současný náměstek primátora pro rozvoj města Jiří Bláha (ODS), jeho předchůdce Jindřich Vedlich, opoziční zastupitelka a prorektorka UHK odpovědná za rozvoj univerzity Pavlína Springerová (HDK), majitel společnosti Stako Petr Kulda, předseda představenstva stavebního holdingu Enteria Martin Havelka a významný hradecký architekt Jaromír Chmelík.

☛ TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: PATRIK JANDEJSEK

Ikonicke označení Hradce Králové jako Salonu republiky vzniklo už zhruba před 100 lety v době, kdy na hradecké radnici vládl František Ulrich a nejvýznamnější architektury působícími ve městě byli Josef Gočár a Jan Kotěra. „Hradec Králové potkala velká přestavba ve 20. a 30. letech, a protože ta architektura byla natolik kvalitní a vymykající se ostatnímu průměru v Československu, začali návštěvníci označovat Hradec jako Salon republiky,“ vysvětlil v reportáži před začátkem debaty historik z Muzea východních Čech v Hradci Králové Jan Jakl.

Samotnou debatu odstartoval Petr Kulda ze společnosti Stako konstatováním, že Hradec se nerozvíjí. Hlavními důvody jsou přebujelá stavební legislativa, ohromný počet námitek a odvolání proti stavbám z řad veřejnosti a spolků a také absence nového územního plánu. Na tom, že má Hradec se svým rozvojem v současné době velké problémy, se shodli všichni účastníci debaty. „Město skutečně neprospívá a nerozvíjí se. Základy, které v Hradci položili naši předchůdci, v současnosti bohužel nenaplnujeme,“ souhlasil s názory podnikatelů i současný rozvojový náměstek Jiří Bláha (ODS). Zároveň však upozornil na to, že v porovnání se svými dnes už legen-

dárními předchůdci z první republiky má současné vedení města mnohem více svázané ruce. „Kotěra s Gočárem byli nadčasoví lidé s vizí. Kdyby se ale museli společně se starostou Ulrichem řídit dnešní legislativou, tak by buď nepostavili nic, nebo by skončili ve vězení. Dnešní legislativa je opravdu zdrcující,“ řekl Bláha.

Podle královéhradeckého architekta Jaromíra Chmelíka byrokracie výrazně narostla nejen v porovnání s první republikou. Tam, kde prý na začátku jeho kariéry mělo územní rozhodnutí tři centimetry, má dnes centimetrů 30. Zastání našel Bláha i u svého předchůdce ve funkci rozvojového náměstka. „Já jsem ještě za svého působení na radnici nechal úředníky na stavebním odboru vypracovat určité srovnání, co by znamenalo vybudovat dům za dob Ulricha a dnes. Ten rozdíl je neuvěřitelný. Kdyby Gočár s Ulrichem postupovali podle dnešní legislativy, tak nepostaví vůbec nic,“ uvedl Jindřich Vedlich a dodal, že v Hradci je specifické prostředí, ve kterém blokují stavby různé spolky mnohem častěji než v jiných městech.

Podle neformální lídryně opozice Pavlína Springerové (HDK) městu chybí vize. A to přesto, že některé jednotlivé stavby se v poslední době daří realizovat. Vedení města by podle ní mělo mít více odvahy a zamyslet se nad tím, jak má město vypadat třeba za 50 let. „Je dobré si připomenout, že Gočárovy návrhy ve své době mnohdy vyvolávaly odpor. František Ulrich měl ale odvalu a stál za ním,“ uvedla Springerová.

Předseda představenstva stavebního holdingu Enteria neskrýval rozčarování z toho, že se hradečtí politici nejsou schopni dohodnout ani na dlouhodobých a strategických věcech pro město. „Územní plán a další dlouhodobé plány města nemají co společného s koalicí a s opozicí. Musí fungovat bez ohledu na výsledek jedné voleb. Bohužel mám pocit, že v Hradci se řeší spíš žabomyší války,“ dodal Martin Havelka.

Celou debatu můžete sledovat na našem webu www.salonkyhk.cz ■

PROFESIONÁLNÍ MĚŘENÍ ZRAKU

A APLIKACE KONTAKTNÍCH ČOČEK ◀

S. K. Neumanna 901/27, 500 02 Hradec Králové
Tel.: 734 244 698, E-mail: info@optikasova.cz

www.optikasova.cz

Hradečáci brání rozvoji města víc než lidé v jiných městech

Podnikatel Petr Kulda je majitelem zřejmě největší hradecké stavební firmy, která v polovině dubna otevřela nový hotel Aldis naproti stejnojmennému kongresovému centru. Jak vzpomíná na začátky společnosti Stako, co ho ve stavebnictví nejvíce trápí a proč je podle něj těžší stavět v jeho domovském Hradci než kdekoliv jinde? Čtete v rozhovoru s Petrem Kuldou.

✪ TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: MICHAL FANTA

Měl jste už jako kluk jasno, že chcete pracovat ve stavebnictví?

Určitě jsem od mala směřoval na technické obory, ale že bych byl úplně vyhraněný jako kluk, to říct nemůžu. Na základní škole jsem přemýšlel o elektrotechnických oborech. Moje rozhodování o budoucí volbě povolání bylo vždy trochu limitované i politickou situací, protože můj otec byl jedním z registrovaných nepřátel socialismu. Volil jsem proto takovou školu, abych měl šanci se na ni dostat. Nakonec se mi podařilo dostat na stavební fakultu.

Jaké byly vaše profesní začátky a kdy vznikla firma Stako?

Po vystudování stavební fakulty jsem začínal v Průmstavu Pardubice, což byla obrovská stavební firma čítající asi pět tisíc lidí. To byl rok 1988. Po revoluci se Průmstav stejně jako většina stavebních kolosů začal rozpadat. Na chvíli jsem odešel do jednoho z pohrobků té původní firmy, ale už v roce 1991 jsem založil společnost Stako.

Jaké byly začátky firmy v 90. letech?

Bylo to divoké, ale krásné. Všechno se tvořilo za pochodu, nebyla legislativa ani trh. Byla to velká šance pro všechny, na druhou stranu bylo strašně jednoduché také zkrachovat. Co jsem v 90. letech vydělal, o to jsem zase přišel při krachu firem, konkurzech nebo u neplatičů. Zažili jsme i období, kdy bankovní úroky vylétly na 20 procent a pro firmy s úvěrem to bylo zničující. Bylo to takové vlčí prostředí s minimem jistot.

Když se teď podíváte zpětně na ty tři dekády, bylo v devadesátkách to prostředí nejtěžší?

Vlastně úplně nevím, co bylo horší. Dneska už žijeme v nějakém stabilizovaném prostředí, ale zase jsme poznamenaní neuvěřitelnou byrokracií. Dnes je o mnoho složitější dostat se třeba ke stavebnímu povolení. Legislativa je strašlivá a nepřehledná. To je největší bolák současné doby.

Kdybyste měl vybrat jednu stavbu v Hradci Králové, na kterou jste nejvíc pyšný, která by to byla?

My jsme za těch 30 let dělali v Hradci opravdu mnoho staveb. Napadá mě třeba plavecký bazén, poliklinika na Benešově třídě, sportovní centrum Bavlna nebo městská knihovna. Z hlediska ocenění je pro nás ale taková parádní věc Galerie moderního umění. Byla to rekonstrukce památkově chráněné secesní budovy, která v roce 2017 získala celostátní ocenění stavba roku. To považuju v poslední době za největší profesní úspěch firmy.

Nedávno jste otevřel nový hotel Aldis. Jak se tento projekt rodil?

V tomto případě nabízel Aldis k prodeji takzvané schody do nebe a já se rozhodl na to reagovat. Samotný Aldis je jedním z největších kongresových center v České republice. A kongresové centrum

Světové chutě

jedou za Tebou

AKCI PŘIPRAVUJE

ZA PODPORY

MEDIÁLNÍ PARTNER

Salonky tn_média

FOOD TRUCK FEST

4. 6. 2022 U STADIONU PARDUBICE

ČISTĚ
FOOD TRUCK
FESTIVAL

GASTRONOMICKÝ
ZÁŽITEK

DEGUSTAČNÍ
PORCE

PŘÍMO VE
VAŠEM MĚSTĚ

ČISTÝ
FESTIVAL

FAMILYFRIENDLY
FESTIVAL

CHILLOUT ZÓNY
A PROSTORY
NA SEZENÍ

AKCE JE
ZDARMA

www.FOODTRUCKFEST.eu

SLEDUJTE NÁS

PODNIKATEL

v podstatě nemůže fungovat bez ubytování. Mou vizí proto byla synergie centra a hotelu. Máme připravené i rozšíření hotelu o další křídlo a tím i zdvojnásobení kapacity.

Můžete v několika větech nový hotel Aldis představit?

V hotelu je 101 pokojů s kapacitou až 200 lůžek. Máme kongresový sál pro až 200 lidí, tři salony, bar nebo hotelovou restauraci. Chtěli jsme se odkazovat na historii Hradce, páni architekti navázali na prvorepublikovou architekturu, co se vnějšku budovy týká. Uvnitř se jedná o moderní hotel, kde jsme ale graficky opět vycházeli z první republiky a z děl architektů Gočára a Kotěry a maleb Františka Kupky.

Máte představu o tom, kdy by mohlo dojít k tomu plánovanému rozšíření hotelu?

Předpokládáme, že do dvou let budeme mít stavební povolení. V té době musí hotel naběhnout do plného provozu a prokázat, že je schopen vydělávat. To je i podmínka pro to, aby s námi do toho projektu šla nějaká banka.

V debatě v Salonkách jste hovořil o jakémsi koeficientu Hradec. Opravdu je těžší postavit něco v Hradci Králové než jinde?

Bohužel takovou zkušenost mám. Jsem hrdý Hradečák, ale v porovnání s jinými městy je tady opravdu složitější prostředí. Lidé jsou tady hodně konzervativní. Ve větší míře než jinde tady zneužívají toho systému, brání výstavbě a tím i rozvoji města. Nikde jinde jsme se nesetkali s takovým množstvím námitek a odpůrců proti nové výstavbě jako v Hradci. Je to v konečném důsledku vidět i na tom, že se v Hradci skoro nestaví. Když si to srovnáte třeba s Pardubicemi, tam jsou v přípravě investice za mnoho desítek miliard, kdežto v Hradci se všechny projekty strašně vlečou. Není normální, že se tu 15 let čeká na stadion, náměstí nebo křižovatku Mileta. Blokuje to rozvoj i okolí těch míst. A je to jenom o tom, že určité skupiny lidí tu výstavbu blokovaly. Také by bylo fajn, aby představitelé města méně politikařili, dokázali se domluvit na základních věcech a podporovali nové věci.

Jak velký problém pro rozvoj města a pro stavebnictví v Hradci je fakt, že už přes 10 let čekáme na nový územní plán?

INZERCE

Je to jeden ze základních problémů. Nemůžeme to vyčítat úředníkům, tohle je opět způsobené legislativou. Procesem tvorby nového územního plánu jsou totiž zablokované i změny. Už mnoho let neprobíhají změny stávajícího územního plánu a to znamená, že nevznikají plochy pro výstavbu. Pozemkově je teď Hradec vyčerpaný. Potom je logické, že když něco není, leť cena nahoru. Pozemky nám v Hradci dramaticky zdražily zejména proto, že téměř žádné nejsou. Až s novým územním plánem se na trh dostanou nové pozemky pro stavění. Snad to bude v roce 2024.

Věřte tedy, že se po schválení nového územního plánu situace v Hradci zlepší?

Určitě nepůjdou ceny za pozemky dolů. Aspoň by se ale neměly dál takto zvyšovat. Nebude to ale hned. To, že je nějaké pole nově k zastavění, neznamená, že se hned začne stavět. Nejdřív tam musíte zainvestovat, postavit příjezdové silnice, přípojky veškerých energií a někdo musí také ty stavby povolit, to všechno samozřejmě nějakou dobu trvá.

Dokážete nějak vyčíslit, o kolik je náročnější zrealizovat stavbu dnes v porovnání se začátkem vašeho podnikání v 90. letech?

Co se týká délky povolování staveb, jsme určitě v několikanásobku oproti devadesátkám. Tehdy mělo územní rozhodnutí na velkou stavbu jednotky stran. Dnes je běžné, že se jedná o stovky stran. A je jasné, že čím máte dokument složitější a čím obsahuje větší podrobnosti, tím je snadněji napadnutelný a zvyšuje se množství chyb. To umožňují lidem a spolkům ty věci blokovat. Společnost trošku páchá harakiri. Brání výstavbě, ale tím ji zároveň prodražuje.

Máte nějakou vysněnou stavbu, kterou byste chtěl v Hradci v budoucnu realizovat?

Rád bych dostavěl lokalitu Aldis, ve které jsou ještě dvě parcely, kde se dají stavět domy. Pak bych zmínil ještě projekt asi 500 bytů v lokalitě Kukleny v oblasti naproti Albertu. To je projekt, který už několik let připravujeme, a rád bych ho ještě do důchodu zrealizoval. ■

Přijďte nás navštívit na

FORD VÍKEND 14. – 15. 5. 2022

Otevíráme nový showroom
Ford Hradec Králové

Olfincar

Lvice oslavují tři medaile. Patří k české špičce

Úspěšnou sezonu mají za sebou basketbalistky Sokola Hradec Králové, které v Ženské lize vybojovaly bronzové medaile. „Sezona byla super. Na začátku byl tým oslaben, ale nakonec jsme získaly tři medaile. To je parádní. Lépe bych si to nepředstavovala,“ povídala trenérka Romana Ptáčková. Lvice už předtím získaly stejný kov v české pohárové soutěži a zlato ve Federálním poháru na Slovensku.

📸 JIŘÍ TŮMA, FOTO: LUBOŠ LORINC

Letošní ročník opět ukázal, že basketbalistky Sokola Hradec Králové si drží na tuzemské scéně vysoký standard. V českých soutěžích získaly dvě bronzové medaile, když v ligovém i pohárovém semifinále jim stopku vystavily posílené Žabiny Brno. Zlatou medaili pak Lvice přivezly ze Slovenska, kde ovládly první ročník Federálního poháru.

„Před startem ročníku jsme si ani nepředstavovali, že budeme mít tři medaile ze tří soutěží. Je to pro nás fantastická sezona,“ pochvaloval si Miroslav Volejník, prezident klubu a asistent trenérky Romany Ptáčkové.

„Na Žabiny jsme neměly. Udělaly obrovské nákuupy. Jsem ráda, že jsme s nimi sehrály alespoň dva vyrovnané zápasy,“ doplnila trenérka Romana Ptáčková, která opět prokázala své umění. Před sezonou byl tým Lvic oslaben odchodem některých zkušených hráček, ale opět slavil zisk ligové medaile.

K dvěma bronzům z českých soutěží hradecké basketbalistky přidaly i mezinárodní triumf. V Piešťanech ovládly silně obsazený první ročník Federálního poháru. Ve finálovém boji o zla-

to porazily Young Angels Košice 83:68. „Sezona byla super. Na začátku byl tým papírově oslaben, ale získaly jsme tři medaile. To je úplně parádní. Lépe bych si to nepředstavovala,“ uvedla trenérka Ptáčková poté, co její svěřenkyně zdolaly v sérii o 3. místo potřeť v řadě KP Brno a po vítězství 70:67 slavily zisk ligového bronzu. Soupeře přehrály 3:0 na zápasy.

„Je to super. Cíl jsme splnily, máme alespoň nějakou ligovou medaili. Sezónu hodnotíme kladně,“ přidala se Kristýna Čuperková, třicetiletá opora týmu, která měla na úspěšných výsledcích velkou zásluhu.

Lvice mezi nejlepší trojici

Hradecké basketbalistky znovu potvrdily, že v ŽBL patří do nejlepší trojice za mistrovským USK Praha, který letos získal už svůj 12. titul v řadě, a stříbrnými Žabinami Brno. Právě semifinálové vyřazení s brněným týmem v Českém poháru mrzí Pamelu Therese Effangovou, další oporu Lvic.

„Nechci být úplně nevděčná, ale u mě trochu převládá hořkost a zklamání z Českého poháru,

kdy jsme v semifinále prohrály s Žabinami Brno opravdu těsně, nezvládly jsme prodloužení, které jsme vedly 8:0. U mě není úplně takové uspokojení, že všechno je super, ale letos to mělo být pro nás asi bronzové,“ poukázala osmadvacetiletá kapitánka týmu.

Právě v semifinále poháru byly Lvice nejbližší k přemožení brněnských Žabin. V normální hrací době utkání skončilo 71:71, v prodloužení utkání lépe zvládly soupeřky a vyhrály 87:81. Žabiny následně po finálové výhře nad rivalem KP Brno (74:70) pohárovou soutěž vyhrály.

„Je to pro nás impuls, že máme hodně práce před sebou. Na druhou stranu je pravda, že predikce před sezonou byly daleko hroživější. Nikdo získal tři medaili nečekal, takže z tohoto pohledu můžeme být spokojení. Ale myslím si, že i tenhle tým měl na víc,“ dodala Effangová.

Každopádně basketbalistky Hradce Králové ukázaly, že klub je na vysoké úrovni. Výborně pracuje s mládeží a i v letošní sezoně se v týmu objevila řada mladých hráček, což je pro Lvice příslib do budoucna. ■

BASKETBALISTKY SOKOLA HRADEC KRÁLOVÉ V SEZONĚ 2021/22:

Křídla: Kristýna Čuperková (30 let), Pamela Therese Effangová (28), Simona Fišerová (20), Alžběta Levínská (21), Simona Růžková (23), Karolína Šotolová (22), Natálie Vlčková (18)

Pivotky: Barbora Leopoldová (16), Klára Marečková (32), Klára Vojtková (27)

Rozehrávačky: Elma Dautovičová (20), Lucie Bolardtová (22), Michaela Matušková (25), Martina Pokorná (20), Charlotte Velichová (18)

Trenérka: Romana Ptáčková
Prezident klubu a asistent: Miroslav Volejník
Lékař: MUDr. Jakub Hrunka
Masér a fyzioterapeut: Miroslav Beránek
Organizační pracovník: Jiří Jírsa

Moje divadelní kariéra začala na hradecké Střelnici

Miroslav Táborský je jedním z nejoblíbenějších českých herců. Málokdo ale ví o tom, že sám sebe také nazývá hrdým Hradečkem. Do Hradce Králové se přestěhoval krátce po svém narození, vyrůstal v Orlické kotlině, chodil v Hradci na základní, střední i vysokou školu a také zde vůbec poprvé stál na jevišti. Jak na čas v našem městě vzpomíná? Jak si užil natáčení pohádky Lotrando a Zubejda a co pro něj znamená angažmá v Divadle Járy Cimrmana? To a mnohem víc se dozvíte v rozhovoru s hercem a dabérem Miroslavem Táborským.

☛ VÍTEK MARTINEC, FOTO: TOMÁŠ KULHÁNEK

Mirku, jako místo vašeho narození se uvádí Praha, kolik vám bylo, když jste se do Hradce přestěhoval s rodiči?

To bylo na roce a půl. Takže v Hradci jsem vyrůstal a byl jsem tu až do 23 let, kdy jsem odešel na divadelní fakultu. Jinak nikdo z mé rodiny odsud nepocházel. Maminka byla z Valaška a tatínek byl voják z povolání, takže jsme různě cestovali po republice a Hradec byl ta poslední zastávka.

V jaké části Hradce jste bydleli?

V Orlické kotlině. Bydleli jsme v jednom z těch domů z padesátých let. Vzpomínám, že tam, kde je dnes hala Slavie, bylo tehdy pole. Chodil jsem v Hradci postupně na základní školu, na Gymnázium J. K. Tyla i na univerzitu.

Jak jste se tehdy dostal k amatérskému divadlu?

To bylo asi v patnácti letech. Šel jsem dělat na Střelnici konkurz do Kaleidoskopu, což bylo tehdy divadlo malých forem. Pamatuju si, že jsme tam byli tři a všechny tři nás vzali. No a tak jsem vlastně začal s divadlem. Pak jsem se ještě vlastněma rukama zúčastnil budování studia PH v Adalu. Později jsem hrál i s třebechovickými nebo jaromeřskými ochotníky.

Předpokládám, že po maturitě jste měl jasno, že chcete ve svém životě dělat divadlo. Na DAMU vás nevzali celkem čtyřikrát. Co to dělalo s psychikou takhle mladého, ambiciózního kluka?

Vždycky, když přišel ten zamítavý dopis, to bolelo. Na druhou stranu toho určitě nelituju, protože za tu dobu, než mě vzali, mi spousta věcí došlo. Na těch prvních přijímacích jsem byl fakt špatný. Pak

se to zlepšovalo, ale přišly mi do cesty zase nějaké kádrové problémy. Hrál jsem v každé volné chvíli divadlo a věděl jsem, že i kdyby mě nevzali ani na popáté, tak půjdu do divadla hrát na elévskou smlouvu do Mostu nebo do Šumperka.

Než jste se na DAMU dostal, studoval jste v Hradci na Pedagogické fakultě, obor fyzika a základy techniky. Proč jste si vybral zrovna tenhle obor?

No, vybral. On si spíš vybral mě. *(smích)* To vyplývalo z těch kádrových potíží. Na základce mi šlo dobře všechno, ale i přesto mi rodiče radili, abych si zvolil technicky založenou střední, kdyby mi kvůli těm problémům nedovolili potom studovat vysokou školu. Takže když mě jako zárukem přijali na gympl, bylo volno už jen v matematicko-fyzikální třídě. No a když jsem se potom hlásil na pedák, tak to bylo vlastně podobný. Ten výběr moc velký nebyl, tak jsem šel na fyziku a základy techniky. Doufal jsem, že tam nějak vydržím, než mě vezmou na DAMU. To jsem netušil, že to budu muset dostudovat.

Oblíbil jste si v době svých studentských let nějaké místo nebo podnik v Hradci?

Musím říct, že Hradec je krásné město se spoustou nádherných míst. Je odtud kousek do hor, jsou tu krásná místa na koupání. Spousta jsme toho zažili ve Svinarech na písáku nebo na Stříbrňáku. Rád jsem také chodil k Hučáku, protože to bylo nedaleko od mého gymplu. Stejně rád jsem chodil i k soutoku, do mých oblíbených sadů nebo běhat podél Orlice.

Byl jste v Hradci někdy v poslední době?

Teď už dlouho ne. Od té doby, co mi zemřeli rodiče, už jsou to jen takové rychlé průjezdy.

Po dostudování DAMU jste se rychle dostal před televizi a filmovou kameru. Jak se vám to povedlo?

Mně přijde, že to přišlo tak nějak postupně. Možná jsem měl výhodu, že když jsem končil DAMU, byl jsem už starší a tím pádem i vyzrálejší než moji spolužáci. I tak jsem si musel na všechno počkat. Byla to pomalu vzestupná kariéra.

Na začátku své kariéry jste se objevil v dnes už kultovních filmech jako třeba Tankový prapor, Kolja nebo Tmavomodrý svět. Já jakožto zástupce mladší generace bych se pozastavil u mé oblíbené pohádky Lotrando a Zubejda. Jak vzpomínáte na její natáčení? Bylo to docela dramatické natáčení v produkčně

poměrně chudých podmínkách, ale sešla se tam skvělá parta lidí. Byla to opravdu krásná práce, i když někdy dobrodružná a náročná, jako třeba těch 14 dní v Bulharsku, kde jsme natáčeli scény u sultána.

Viděl jste do té doby vůbec někdy velblouda takhle zblízka?

Je pravda, že na něm jsem strávil přes polovinu filmu. A to je jako když jezdíte v prvním patře. To je velký zvíře. Ale pořád to bylo lepší než to, co měli kolegové Gerendáš se Sypalem, protože ti toho velblouda museli vodit. A ten velbloud na ně tříkrát denně prskal obrovské dávky slin.

V roce 1990 jste dostal angažmá v budově, ve které se nacházíme, tedy v divadle Dlouhé. Hned o rok později jste tady dostal za roli Jindřicha ve hře Konec masopustu cenu Alfréda Radoka. Hrál jste tu postavu rád?

Hrál jsem to moc rád. Byl to úplně naivní prostáček. Takový opravdový dobrák, na kterém si celé okolí smlsne a řeší si na něm svoje problémy a konflikty. A on zůstává jako čistý nepopsaný list. Zatímco v té samé době jsem hrál třeba i Fausta. A to je velmi diametrální rozdíl. A to mě na tom divadle vždycky bavilo, že můžu mít tak rozdílné role. Zatímco před kamerou jsem hrál spíše záporné postavy nebo blbce.

Díky vašemu nádhernému znělému hlasu vás obsazují jak v rozhlase, tak i v dabingu. Z těch dabingových rolí bych vypíchnul třeba Lorda Voldemorta v oblíbené sérii Harry Potter.

Tam se ten hlas zas tolik neuplatnil. On tam moc nemluví. A když mluví, tak takovým pološeptem, takže pro spousta lidí je překvapení, když zjistí, že ho dabuju já.

Zaujalo mě, že od roku 2014 jste členem Divadla Jára Cimrmana. Jak velká je tohle pro herce pocta a byl jste rozhodnutý hned, že tu roli vezmete?

Nebyl. Já si myslím, že je to hlavně pocta lidská. Protože to je společenství velmi vzdělaných, chytrých a slušných lidí. Chlapů, poněvadž je to pánský soubor. A já jsem moc rád, že jsem to nevzdal, protože když mi Zdeněk Svěrák po smrti Ladislava Smoljaka nabídl, jestli bych se s ním nestřídal v pohádce Dlouhý, Široký a Krátkozraký, připadlo mi jako nepsný, abych si dovolil tu nabídku vzít. Zpětně jsem moc rád, že jsem do toho šel. Teď už mám tři role a čeká mě čtvrtá. ■

Cirk-UFF opět nabídne světovou akrobacii i něco navíc

PAVEL CAJTHAML,
FOTO: PEDRO GREIG

Akce, zábava a nebezpečí. Úchvatné výkony lidského těla, které vyvolávají v divácích strach, údiv a nakonec smích. Prostě dynamické a živé umění. To vše nabízí festival moderního cirkusu Cirk-UFF. V Trutnově se uskuteční od 1. do 5. června. Mezi účinkujícími je řada zvůčných jmen a světových hvězd.

Kvalitní program se zahraničními hosty měl festival i loni. Byl ale skromnější kvůli covidovým omezením, která tvrdě zasáhla světovou kulturu. Nyní se Cirk-UFF vrací v plné parádě. Nachystaná jsou špičková vystoupení světových hvězd, české i zahraniční premiéry a to nejlepší, co v poslední době vzniklo na domácí novocirkusové scéně. Hvězdou první velikosti je australský soubor Circa. Patří mezi nejlepší na světě. V Trutnově předvede show plnou nápadů nazvanou Humans (Lidé). Deset akrobatů s mimořádnými schopnostmi v ní předvádí až dechberoucí výkony. Extrémní výkony mnohdy přerůstají až ve strhující zkoumání fyzických limitů. K vidění je vzdušná či závěsná i pozemní akrobacie. „Uvidíte vysokou úroveň dovedností, poetické výkony, vzrušení, smích a možná i pár výdechů šoku. A taky výjimečnou interakci mezi umělci na jevišti a publikem,“ slibuje režisér a umělecký ředitel souboru Yaron Lifschitz.

Lákadlem světového formátu je rovněž uhrančivá americká akrobatka Thula Moon. V minulosti účinkovala i v nejznámějším cirkusu světa Cirque du Soleil. V Trutnově opakovaně oslnila, například při úspěšné premiéře americké show Filament nebo při loňském představení Rise Up. Nyní bude ústřední postavou premiérového představení Through the Truth, které produkuje právě organizátor festivalu, Společenské centrum pro kulturu a volný čas Uffo.

Další premiérou bude komediální a dojemná show ryze ženského souboru Sibus Sirkus z Finska. Má provokativní název Memoirs Of Mud (Zablácené paměti). Kromě akrobacie na hrazdě a balancování na rukách je v ní i taneční akrobacie. Jeviště kromě tradičních artistických pomůcek dotváří bláto, trávník či zelenina. „Chceme diváky povzbudit k smíchu. Při vytváření Zablácených pamětí jsme se hodně nasmáli, chceme si zachovat lehkost a smát se společně!“ říká akrobatka Inka Pehkonen.

Pozornost každoročně přitahuje oblíbený domácí Cirk La Putyka. Místo původně avizované premiéry inscenace Boom ale představí jinou verzi – ochutnávku rozpracované show označované jako Boom vol. 2 (work in progress). Účinkujícími jsou

studenti Kyjevské akademie divadelního a cirkusového umění, kterým La Putyka poskytla azyl hned po začátku války na Ukrajině. „Bude to ochutnávka z něčeho, co teprve vzniká a co bude mít premiéru zřejmě až na konci léta. O tuto ochutnávku s mladými Ukrajinci už projeví zájem zahraniční promotéři. V Česku bude k vidění jen na Cirk-UFFu,“ říká principál festivalu a ředitel Uffa Libor Kasík.

Zárukou špičkové show je i česká akrobatická skupina Losers Cirque Company. V představení skromně pojmenovaném Grandiózní představuje pětice umělců sama sebe – coby hlavní hrdinové touží vytvořit průlomové umělecké dílo s mimořádnou duchovní a kulturní hodnotou. „Jenže to vyžaduje spoustu času, sil a především peněz. Tak jako ve skutečném světě vzniká inscenace v duchu starého dobrého motto: Vždyť se to nakonec vždycky nějak udělá,“ říká režisér nové show Matyáš Ramba. Podle tradice se diváci můžou opět u „Lúzrů“ těšit na dynamické představení se strhujícími akrobatickými triky.

Festival nabídne i další domácí novinky a špičková česká představení. Například populární trio Squadra Sua ožíví festivalovou atmosféru klaunskou groteskou Bezděčka. Cirkus TeTy bude při show Narušení používat při akrobacii neobvyklou rekvizitu – zlatou zavěšenou židli. Občas dojde při Cirk-UFFu i na vážnější téma. Klára Hajdinová se ocitne V kruhu, což je titul sólové akrobatické performance o kruhu, ze kterého občas zdánlivě nejde vystoupit. „Zpracovává obtížná témata dneška – úzkost, paniku a deprese. Kruh symbolizuje lék, pilulku, kterou si berete každý den, symbolické motání se v kruhu psychofarmak a terapií,“ tvrdí festivalový principál Libor Kasík. AirGym Art Company se věnuje především závěsné akrobacii. V Trutnově má hned dvě různá vystoupení – Tajemství oblaků a Hotel Laputa. „Také loni měl soubor na Cirk-UFFu dvě různá představení se špičkovou akrobacií a silným příběhem doprovázeným skvělou hudbou. Publikum tehdy bylo nadšené. Už se těšíme, co zažijeme letos,“ přiznává Kasík.

Tradičním bodem festivalového programu je i letos atraktivní večerní ohňová podívaná. Propane Punk Show obstarají Blackout Paradox a MansterVille. Závěrečný festivalový den pak bude ve znamení cirkusových dovedností. Uvidíte žongléřskou show Bratři v tricku, workshopy, pohádku... To vše samozřejmě nejen pro děti. ■

Cirkuff

12. ročník mezinárodního festivalu nového cirkusu v Trutnově

(odehrává se v Uffu, před Uffem, pod šapitó a v ulicích města)

středa 1. června

Cirk La Putyka – Boom vol. 2 (v 17.00)
Sibus Sirkus – Memoirs of Mud (19.00)

čtvrtek 2. června

Tyhle – Atlas (17.00)
Squadra Sua – Bezděčka (18.00)
Sibus Sirkus – Memoirs of Mud (19.00)
Losers Cirque Company – Grandiózní (20.30)

pátek 3. června

AirGym Art Company – Tajemství oblaků (15.00)
Klára Hajdinová – V kruhu (16.00)
Tyhle – Atlas (17.00)
Holektiv – Lekce špičkování (18.00)
AirGym Art Company – Hotel Laputa (19.00)
My kluci, co spolu chodíme – Vábení sojky práskačky (20.00)
Circa – Humans (21.00)
Circus Problem – koncert (22.30)

sobota 4. června

Tyhle – Atlas (10.00)
Madam Bicyklotoulka – Čertice, Babšule a Vhlavědráti (11.00)
Kotátko zkázy – Einstein (13.00)
Lenka Švolíková – Sandwritten (14.00)
Klára Hajdinová – K. O. City (15.00)
Tyhle – Suitcaseboarding (16.00)
Uffo & Fysioart & Thula Moon – Through the Truth (17.00)
Holektiv – Lekce špičkování (18.30)
Cirkus Tety – Narušení (19.30)
Circa – Humans (21.00)
Mansterville – Propane Punk Show (22.30)

neděle 5. června

Fysioart – Za zrcadlem (11.00)
Madam Bicyklotoulka – Čertice, Babšule a Vhlavědráti (13.00)
Kejklíř Vojta Vrtek – Všechno lítá (14.00)
Uffo & Fysioart & Thula Moon – Through the Truth (16.00)
Bratři v tricku
– Kabinet žongléřských kuriozit (17.00)
Tyhle – Atlas (18.00)

Být ve správný čas na správném místě

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: MICHAL FANTA

Málokdy ho potkáte bez fotoaparátu v ruce. Michal Fanta je zejména v Královéhradeckém kraji velmi známý fotograf, který je zaměřen především na zpravodajství. V současné době působí jako dokumentarista u hasičů a na svém kontě má velký úspěch. Loni totiž získal za cyklus snímků Ptačí chřipka dokumentující zásah hasičů na Královéhradecku prestižní ocenění Czech Press Photo. „Ocenění pro mě znamená, že tu práci, které se věnuji už dlouho, dělám dobře,“ řekl Salonkám.

Michale, když jsme domlouvali tento rozhovor, měl jsi velmi nabitý program a byl jsi, jak se říká, v jednom kole. Máš to tak pořád?

Je to tak, jsem pořád v jednom kole. V současné době jsem zaměstnán u hasičů jako dokumentarista a focení nejen hasičských výcviků, ale i různých zásahů, je opravdu hodně. Samozřejmě se také po covidové pauze začíná rozjíždět řada akcí.

Musíš se vrátit do minulosti. Kdy tě uchvátil svět fotografie a co k tomu přispělo?

Bylo to před sedmnácti lety. V té době jsem studoval střední stavební školu v Náchodě, kde byli učitelé, kteří také fotili. Úplně si ale přesně nepamatuji, kdy přišel ten zlom. Vždycky mě ale zajímalo mediální prostředí, když je vše v pohybu a nic není statické. To byl asi ten moment, proč jsem se pro

tuto cestu rozhodl, bavilo mě to, dávalo to smysl a přinášelo mně to radost.

Pokud vím, fotografii jsi nakonec vystudoval. Kdy a kde to bylo?

Ano, přihlásil jsem se na dvouletou fotografickou návstevbu v Praze, kterou jsem absolvoval, a seznámil jsem se s mediálním prostředím. Bylo to v době, kdy analogovou fotografii postupně nahrazovala digitální, i když jsme měli předměty, které ještě byly hodně zaměřeny právě na tu analogovou část. Fotky, které jsem ale chtěl dělat, směřovaly jednoznačně k digitálu. Pro zpravodajství to bylo aktuální a hlavně rychlejší.

Byl jsi ale i kameraman. Proč jsi dal přednost focení?
Focení pro mě bylo vždycky důležitější. Po fotogra-

fické návstevbě jsem dostal nabídku, zda bych dělal kameramana pro vysílání regionální televize RTA v Hradci Králové. Byla to práce v médiích a zpravodajství, tak jsem tuto příležitost na šest let využil. Byla to určitě dobrá zkušenost.

Působíš jako veselý a optimistický člověk. Jak zvládáš s fotoaparátem v ruce různé mezní a kritické situace, které máš zachytit?

Samozřejmě se to čas od času stane. Jsme jenom lidi a určitě se tyto situace na nějakou dobu mohou uložit v hlavě. Nicméně si to už přilíš nepřipouštím, protože bych tuto práci nemohl dělat. Je nutné mít od toho trochu odstup, i když z lidského pohledu některé věci nejdou jen tak přejít, protože jsou tam zahrnuty osudy lidí.

Loni jsi dosáhl velkého úspěchu, kterým je získání prestižní ceny Czech Press Photo za cyklus snímků Ptačí chřipka v kategorii Člověk a životní prostředí. Přispěla k tomu tvoje dlouhodobější spolupráce s hasiči, kteří loni v březnu a dubnu likvidovali zasažené chovy drůbeže na Královéhradecku?

Jednoznačně ano. Už jsem pro ně v rámci spolupráce, než jsem se stal zaměstnancem, fotil více než deset let. Znáám u hasičů hodně lidí a oni vědí, jak se v různých situacích chovám, že při focení nikomu nepřekážím a nijak neomezují jejich činnost. Vzájemně si důvěřujeme, vím, co fotit mám a co už ne.

Na co jsi myslel, když jsi fotil tuto vyhrcošenou událost?

Není to samozřejmě úplně běžná událost. Možná jsem si to více uvědomoval v okamžiku, kdy jsem fotky zpracovával, než když jsem fotil. V tu chvíli jsem se spíše zaměřil na to, co fotím. Byly to chvíle soustředění, kdy člověk

SALONK

Hynek Šnajdar

Květen, měsíc lásky

Když se řekne květen, téměř každého v této souvislosti provází jakási naděje na něco nového. V tomto měsíci, který patří k nejkrásnějším v roce, se probouzí nejen příroda, ale také se otevírají brány k lásce. Květen, zvaný též máj, je totiž časem lásky. V souladu s tradicí, kterou ve své lyrickoepické básni Máj popsal už slavný představitel romantismu Karel Hynek Mácha, dochází k prvomájovému líbání pod rozkvetlou třešňí či jabloní.

Tento polibek by měl zajistit, aby byly ženy celý rok krásné, zdravé a zároveň zajišťuje lásku i plodnost zamilovanému páru. Je zřejmé, že tomu tak bude i letos. Vzpomínám si, jak loni krásně rozkvétaly Jiráskovy či Šimkovy sady v Hradci Králové. Když jsem jimi začátkem pátého měsíce v roce procházel, potkával jsem zamilované páry a vzduchem vibrovaly pozitivní emoce. V tomto měsíci totiž život vypadá snadnější, člověk touží poznat něco nového a zažít nějakou změnu.

„Když mně bylo sedmnáct let, prožívala jsem úžasné období se svou první láskou. Blížil se první májový den a rozhodli jsme se vyhledat rozkvetlou třešň, pod kterou jsme se hodlali políbit. Štěstí nám ale moc nepálo, protože bylo v tom období docela chladno a najít takovou třešň byl fakt běh na dlouhou trať. Už jsme to skoro vzdali, ale při návratu do centra Hradce se nám postavila do cesty. Měli jsme oba velkou radost, políbili se pod ní v očekávání věcí příštích. Vydrželi jsme spolu několik dalších let, takže na tomto rituálu určitě něco bude,“ řekla mně hradecká kamarádka Jana.

Ať už tomuto rituálu věříte, nebo ne, každopádně květen je z hlediska hvězd pod vlivem Venuše, která je pojmenovaná podle bohyně lásky, štěstí a jara. Zajímavostí také je, že v Hradci Králové u fakultní nemocnice leží na břehu Labe osada Květen, jež je součástí Základní organizace Českého zahrádkářského svazu, což samozřejmě jen podtrhuje symboliku probouzejícího se jara. K tomuto období neodmyslitelně patří i otevření restauračních zahrádek.

Pokud máte tedy květen jako vlahkovou loď jara rádi, užijte si ho plnými doušky a věřte, že láska, která tento měsíc provází, hory přenáší. Nenechte se vykolejit negativními zprávami, které jsou spojené například s bezprecedentní válkou na Ukrajině, a zkuste s čerstvým magazínem Salonky v ruce prožít kouzelné jaro plné zajímavých a inspirativních okamžiků dříve, než se zvolna přesuneme do letních měsíců. Jaro s květnem v čele, kdy se prodlužují dny, vás nabije pozitivní energií, které není v této neklidné době nikdy dost. ■

vypouští souvislosti. Vnímám jsem spíše obrazy a celky. Je jistě nepřijemné, když uhynou celé chovy drůbeže, ale oproti tomu, kdy jsem fotil covidová oddělení nebo místa zasažená tornádem, to nebylo zase tak strašné.

Bylo pro tebe ocenění určitou satisfakcí za tvoji práci?

Bylo to pro mě určitě dobré a mám z něj radost, protože ocenění znamená, že tu práci, které se věnuji už dlouho, dělám dobře.

Záleží ti na tom, aby tvé snímky vyvolávaly emoce u diváků a vedly je k zamýšlení?

Jsou to zpravodajské fotky, které mají zaujmout a popsat to, co se v konkrétním okamžiku děje. To je pro mě základ. Když jdu někam něco fotit, jsem rád, když se mi ze série fotografií alespoň jedna fotka skutečně povede k mé spokojenosti. Mnohdy je to o náhodě, kdy je člověk ve správný čas na správném místě.

Neuvažoval jsi někdy o možnosti, že by ses s fotoaparátem vydal do válek zasažených oblastí?

Abych jel do těchto oblastí na vlastní pěst, fotil tragické osudy lidí a pak někomu fotky nabízel, to je mně cizí. Focení těchto témat má mít přesah, vést k něčemu důležitějšímu a ne pouze pro tu fotku. Váž-

ně bych o tom přemýšlel jen v případě, pokud by mě někdo oslovil.

U zpravodajských fotografů hraje roli také etika. Podle čeho se rozhoduješ, co ještě fotit a co už ne, protože to je za hranou?

Samozřejmě jde o to, co se vyfotí a co se z toho pak publikuje. Myslím si, že při focení mám už v sobě jistou autocenzuru, některé věci nefotím nebo fotím tak, abych nemusel přemýšlet o tom, zda už je to za hranou. Příkladem je, že raději ukazuji práci hasičů a záchranářů než tragické osudy konkrétních lidí.

Co u tebe hraje roli, aby ses rozhodl, že uděláš barevnou, nebo černobílou fotku?

Ve zpravodajství se používá pouze barevná fotografie, ale pro sebe si čas od času udělám černobílou fotku, protože se mně líbí. Barva někdy ruší situaci, která je na fotce zachycena, zatímco černobílý snímek často přesně vyjadřuje příběh, který tam je.

Baví tě ještě něco kromě fotografování?

Focení je určitě na prvním místě, protože to je nejen práce, ale zároveň i koníček. Mám rád sport, chování po horách, horolezectví, ježdění na voďe a při tom fotím. ■

Igor Burkoň

hradecký rekordman

Igor Burkoň, rodilý Hradečák, byl znám jako postava hradeckých ulic a restaurací, nepřehlédnutelný fanoušek hradeckých černobílých fotbalistů, kde požíval výsadní právo. A když přicházel na stadion v Malšovicích na zápasy, byl vítán silným pokřikem svých kamarádů: „Igor už jde, Igor jde.“ Když dorazil, začal tam vše organizovat, roztáhnul prapory a teprve tehdy mohl zápas začít. Přestože působil v Ultras, zásadně se nikde s nikým nebral. Po zápase potom pravidelně hned odcházel do některých restauračních zařízení na pivo. Jednou hrál Hradec zápas v 1. lize na pražské Slávii. Silně přšelo a on jen tak v trenýrkách a pantoflích nasednul do hradeckého autobusu fanoušků a odjel s nimi do Vršovic. A protože Igor deštník asi nikdy nevládnul, vrátil se do Hradce promáčený jako vodník.

Měl zajímavého sportovního koníčka. Zatímco jiní sportovci museli chodit trénovat na hřiště, on chodil na trénink do hradeckých hospůdek. Znali ho všude a nebyl pro něj problém zajet si autobusem č. 16 třeba do Svobodných Dvorů do hospody U Náhona, kde si vypil svoji dávku a vrátil se místní dopravou nazpět do centra Hradce a zašel ještě na jedno Na Růžek. Jeho oblíbená hospůdka byla Batalion u Draků, kam chodil mezi štamgasty velice rád, a podle svědectví právě jednoho z nich tam prý jednou vypil 100 piv za 12 hodin. Neskutečný výkon! Když se konaly v Hradci Krá-

lové pivní slavnosti, chodil tam Igor pravidelně a v různých soutěžích většinou vyhrával. Jeho rekord byl jedno vypité pivo za 3 vteřiny. Přestože má Hradec Králové asi 100 000 obyvatel, tak zde v tomto odvětví neměl konkurenci a naprosto kraloval.

Tento rekord možná drží dodnes. Byl to alkoholik, ale nikomu nikdy neublížil ani nebyl agresivní. Vedl bezstarostný život, ve společnosti svých kamarádů z mokré čtvrti byl velice oblíben. Překvapoval svými veselými historkami, co kde kdy prožil. Bylo o něm i známo, že znal data křesťanských jmen, kdy má kdo svátek. Když se ho někdo zeptal, kdy má svátek třeba Oskar, za 1 bazén (tak říkal pivo) hned vypálil 1. srpna. Aby měl na tolik množství piv, které denně konzumoval, musel chodit také samozřejmě do pracovního poměru vydělávat peníze. Mimo jiné pracoval v hradeckém pivovaru a později jako závozník v MTH Hradec Králové.

Že chodil v Hradci Králové na univerzitu sedět ve večerních hodinách jako model do hodin kreseb, ví jenom pár zasvěcenců a jeho nejbližší kamarádi. Byl to podle některých lidí, kteří tam chodili, v té době nejvíce portrétovaný člověk v Hradci Králové. Bývalý známý hradecký plavčík Ruda Vítek vypravoval, že Igor hodně navštěvoval lázně a za velkou počtu vždy považoval, když mohl v lázních pomáhat při čištění bazénu. To pak odcházel velice spokojen, a jak si Ruda Vítek pamatuje, jeho cesta vedla na Masarykovo náměstí, kde bydlel, ale vždy zamířil Na Růžek k Andulce do výčepu na svůj oblíbený bazén. Igor navštěvoval místa, kde se něco dělo. Jezdil i do Trutnova na rockový festival „Trutnov Open Air Music Festival“, kde se vždy bavil po svém, a podle vyprávění pamětníků tam jednou udělal k obveselení přítomných účastníků festivalu pánský striptýz.

Tak takový byl Igor Burkoň, známá postava hradeckých restaurací a hospůdek. Pro někoho to byla hradecká ikona a další lidé na něj měli zase naprosto opačný náhled. Náзор si proto udělejte každý sám. Zemřel na konci března v roce 2021 a hradecké hospůdky přišly o pravidelného hosta a zcela určitě i o kus tržby. Vypil za svůj život tolik piv, že by z toho bylo v Hradci Králové určitě další větší koupaliště. ■

Slávek Trávníček

INZERCE

X7 SEVEN

DOPRAVNÍ STAVBY

www.x7ds.cz

Ocenění v kategorii Cena Jana Modřického

Salonky byly při předávání fotbalových cen v regionu

V Městském divadle Dr. Josefa Čížka v Náchodě se uskutečnil 11. ročník Galavečera Královéhradeckého krajského fotbalového svazu, na němž jsou tradičně ocenění hráči, trenéři, funkcionáři a další lidé, kteří se zapsali do dějin fotbalu v regionu. Hradecké Salonky byly mediálním partnerem akce.

☛ JIŘÍ TŮMA, FOTO: LUBOMÍR DOUDĚRA

Hostitelem tradičního Galavečera Královéhradeckého krajského fotbalového svazu byl v letošním roce Náchod. Na Zelený čtvrtek se v prostorách secesního sálu Městského divadla Dr. Josefa Čížka sešlo 250 hostů z řad fotbalového hnutí a osobností z celého kraje. Z významných hostů nechyběli Martin Červíček, hejtman a senátor, Martin Čtvrtečka, místostarosta města Náchod, Miroslav Antl, emeritní senátor, či Václav Andrejs, předseda Královéhradeckého KFS a člen Výkonného výboru FAČR. Cenu předával také Tomáš Kulhánek, šéfredaktor regionálního portálu Salonky, který byl mediálním partnerem 11. ročníku slavnostního večera.

„Dojmy mám jen pozitivní. Galavečer byl v tomto hezkém prostředí velmi příjemný a úspěšný, lidé se bavili a ti ocenění byli spokojeni. Chtěl bych vy-

zvednout a poděkovat pořadatelům v čele s Jirkou Lebedinským a partě lidí tady z Náchoda, kteří při přípravě odvedli skvělou práci,“ řekl Václav Andrejs. V průběhu večera, který moderovali Aleš Javůrek a Pavel Schröfel, bylo za potlesku rozdáno 32 cen ve 12 kategoriích.

„Pro mě je to srdeční záležitost, oslava fotbalu. Tím, že se galavečer uskutečnil zde v Náchodě, pro mě platí úsloví, že pachatel se vrací na místo činu. Fotbal byl jeden čas pro mě sportem číslo jedna a stále mu fandím a podporuji ho. Mám tady spoustu známých a přátel, ale nejdůležitější je, že zde oceníme a poděkujeme lidem, kteří se snaží fotbal rozvíjet a věnují mu spoustu času,“ uvedl hejtman Martin Červíček, který ke svým 50. narozeninám obdržel dres bývalého reprezentanta Karla Poborského s věnováním.

Prestížní cenu Jana Modřického za celoživotní přínos fotbalu v kraji obdrželi Vladimír Beneš, František Dejnožka, Dušan Galba, Vlastimil Hradecký a Zdeněk Vodák. Zvláštní cenu KFS získali Miroslav Antl, Radoslava Kozlovská a in memoriam Karel Medlík a Zbyněk Šturma. „Pro mě je to velké a zároveň milé překvapení. Ceny si samozřejmě

velmi vážím. S fotbalem, malými fotbalisty a vedením KFS jsem v posledních čtrnácti letech strávil spoustu času a přestože jsem hrál basket, tak jsem nikdy neměl bližší vztah ke sportu než tady v Královéhradeckém kraji,“ uvedl Miroslav Antl, který se v minulosti zasloužil o zajištění financí pro trenéry či je otcem projektu Bezpečné branky.

Merganc hráčem desetiletí

Poprvé v historii byl zvolen Nejlepší fotbalista desetiletí krajských soutěží. O vítězi hlasovali zúčastnění hosté během galavečera, jehož mediálním partnerem byl také regionální portál Salonky. Finálová čtveřice hráčů vzešla z nejlepší XI. Deníku, která byla každoročně vyhlašována. Nejlepším fotbalistou desetiletí se stal Martin Merganc. Na druhém místě skončil Michal Blažej a bronzovou příčku obsadil Aleš Hašek.

„Ceny si velmi vážím. Určitě je to největší ocenění v mé kariéře,“ uvedl Martin Merganc, který v kraji působil například v týmech z České Skalice či Týniště nad Orlicí. V současnosti někdejší fotbalista FC Hradec Králové nebo Náchoda už aktivně nehraje. Trenéry desetiletí se v kategorii dospělých stali Vladimír Blažej (TJ Sokol Železnice), Miloš Dvořák (MFK Trutnov) a Milan Frýda (TJ Lokomotiva Hradec Králové). Mezi trenéry mládeže stejné ocenění převzali Martin Fírbacher (RMSK Cidlina Nový Bydžov), Jaroslav Pleva (FC Vrchlabí) a Milan Vítek (TJ Slovan Broumov).

Rozhodčími desetiletí v kraji byli vyhlášeni Miroslav Filip, Miloš Hofman a Marian Otava. Cenu Miloše Jóna pro Fotbalového starostu získali Rostislav Petrák (Červený Kostelec), Zdeněk Praus (Častolovice) a Aleš Svoboda (Hořice). Oceněny byly i kluby, obce a další. ■

Cena Jana Modřického:

Vladimír Beneš
František Dejnožka
Dušan Galba
Vlastimil Hradecký
Zdeněk Vodák

Zvláštní cena Královéhradeckého KFS:

Miroslav Antl
Radoslava Kozlovská
Zbyněk Šturma – in memoriam
Karel Medlík – in memoriam

Hráč desetiletí – anketa Deníku:

1. Martin Merganc
2. Michal Blažej
3. Aleš Hašek
4. Miroslav Rychetský

Cena FAIR PLAY 2020–2021:

Pavel Procházka (TJ Jiskra Hořice)
Jan Mareš (TJ Sokol Velká Jesenice)

Kluby za dobrou práci s mládeží – kategorie přípravky, žáci, dorost:

SK Jičín (dorost)
FC Mladé Buky (žáci)
SK Česká Skalice (přípravky)

Trenér desetiletí – kategorie mládež, cena Josefa Součka:

Jaroslav Pleva (FC Vrchlabí)
Milan Vítek (TJ Slovan Broumov)
Martin Fírbacher (RMSK Cidlina Nový Bydžov)

Trenér desetiletí – kategorie muži:

Vladimír Blažej (TJ Sokol Železnice)
Miloš Dvořák (MFK Trutnov)
Milan Frýda (TJ Lokomotiva Hradec Králové)

Rozhodčí desetiletí soutěží Královéhradeckého KFS:

Miloš Hofman
Marian Otava
Miroslav Filip

Fotbalová obec 2020–2021 (obec do 3000 obyvatel):

Stěžery
Mladé Buky

Cena Miloše Jóna – Fotbalový starosta 2020–2021:

Zdeněk Praus (Častolovice)
Aleš Svoboda (Hořice)
Rostislav Petrák (Červený Kostelec)

Nejhezčí fotbalový trávník 2020–2021:

1. Nový Bydžov
2. Hořice
3. Týniště nad Orlicí

Nejlepší fotbalové prostředí (stadion, fanoušci, prostředí):

Spartak Police nad Metují

Čas strávený na rybách se do života nepočítá

Rybaří od dětských let a na tuto cestu se vydal sám. Kromě toho, že chodí stále k vodě na ryby, je už také v tomto oboru známým youtuberem uvádějícím pořad Rybaření s Kubákem. Hradecký rybář Jakub Zeman chce diváky prostřednictvím svých videí dostat do přírody a seznámit je s širokou rybářskou tematikou. A to se mu nepochybně daří.

📺 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV JAKUBA ZEMANA

Co říkáte na rčení, že rybář je tichý blázen? Je to pro osamoceného člověka sedícího u vody s prutem v ruce výstižné pojmenování?

Rybaří už tím zápaem pro tento koníček jsou blázni a tiší jsou proto, že ticho je k rybaření potřeba. Takže to rčení je výstižné a určitě sedí.

Pozdrav Petruv zdar je stejným poznávacím znamením rybářů jako Zdař bůh pro horníky. Proč se tak zdravíte?

Svatý Petr je odjakživa patronem rybářů, který se živil rybářstvím. Od něj se odvíjí ten pozdrav.

Máte rybářskou vášeň v rodině?

Vůbec ne.

Kdo vás tedy přivedl na tuto cestu a kdy to bylo?

Když mně bylo šest let, přestěhovali jsme se na hory, kde byl na našem pozemku rybník. Tam jsem jako malý kluk začal s rybařením. Společně s partou kamarádů jsme chodili na ryby a dá se říci, že jsem se s jejich podporou na tuto cestu vydal sám.

Čím vás rybaření okouzlo?

Příroda, protože k ní mám blízko a jsem takto založený. Můj otec je lesník, takže mám blízko i k lesu. Rodiči jsem byl k tomu veden a rád trávím volný čas v přírodě. Rybaření je navíc s přírodou v souladu. Odehrává se v hezkém prostředí a má to navíc jeden bonus: čas strávený na rybách se do života nepočítá.

Jaké jste měl na začátku vybavení?

Něco jsme měli od známých a něco se muselo

V východočeská
televize

Jsme u vás doma

www.vzpravy.cz

**Máte pro nás
námět na reportáž?**

Pište na produkce@v1tv.cz

Týdně nás sleduje
360 000
diváků!

KLUBOVNA

#KLUBOVNA

Pouze na
salonkyhk.cz

Salonky

koupit. Podílel se na tom hlavně tatínek. Když viděl můj zájem, tak mě v mém koníčku podporoval.

Pamatujete si na svůj první úlovek a pocity, které to provázely?

Mým prvním úlovkem byl docela maličký okoun. Jako dítě jsem z toho měl ohromnou radost. I když to nebylo nic světoborného, dodnes mně udělá radost i malá ulovená ryba. Je v tom ten pocit dobytatele.

Chodíte na ryby raději sám, nebo s přáteli?

Spíše jsem na rybách raději sám. Díky tomu, že jsem ale rybářský youtuber, zajímavých přátel je čím dál tím více, proto jsem často na rybách s některým z nich.

Jaký je váš zatím největší zážitek z lovu a kterého úlovku si ceníte nejvíce?

Určitě nejvíce si cením kapra, který měřil 102 centimetrů. Největší zážitek ale je, když musíte v březnu vlézt do studené vody pro kapra zamotaného do větví, osvobodit ho a pustit. Jakýkoli kapr, který uvízne ve větvích, tam také většinou uhynie.

A naopak, mrzí vás, že vám nějaká ryba utekla?

To mrzí nejvíce. Už vím, že je to kapitální úlovek, pak se to najednou stane a ryba je pryč. Ty pocity jsou skutečně špatné.

Jak známo, nejste jenom rybář, ale také youtuber. Na YouTube uvádíte pravidelný pořad Rybaření s Kubákem, což je předpokládám přezdívka?

Kubák mně od malička říká můj nejlepší kamarád. Je to dohledatelná přezdívka na internetu.

Proč jste se vydal tímto směrem?

Před třemi lety jsem začal natáčet svůj deník rybáře. Chtěl jsem si zaznamenat dobrá místa, kde jsem byl, na co chytal, proč to tam bralo a podobně. YouTube jsem v podstatě používal jako databanku. Jednoho dne se zhlédnutí mých videí dostala do vysokých čísel, lidé na ně koukali, postupně se to nabalovalo tak, že je na mě větší tlak a musím více produkovat.

Co chcete svými videi sdělit?

Prostřednictvím objektivu své kamery chci hlavně dostat lidi do přírody a umožnit rybářům, kteří kvůli nějakému zdravotnímu handicapu nemohou na ryby jít, aby se k nim mohli dostat přes můj YouTube kanál. Zároveň hodně často točím v prv-

ní osobě, takže lidi vidí autentické záběry při lovu ryb. Snažím se také dělat jakéhosi průvodce, vyjíždím do zajímavých revírů. V okolí Hradce Králové jsou totiž nádherné pískovny. Zvu si také zajímavé hosty z rybářské oblasti. Často točím i live streamy od vody.

Jsou v oblasti rybářství tematická?

Ano. Hlavní tématem, které YouTube rozjelo, byly testy nástrah a různé s tím související zkoušky doprovázené mým komentářem.

Jak jsou sledovaná a jaké máte ohlasy?

V jisté chvíli jsem se dostal do takových čísel, že mě lidé začali poznávat a oslovovat na ulici. Někdy je to už trochu moc, protože se lidi se mnou chtějí vyfotit nebo něco podepsat. S tím jsem předtím vůbec nepočítal. Nemyslím si ale, že jsem nějaká hvězda, stále se považuji za kameramana, který lidem spíše zprostředkuje nějaký zážitek.

Co je v tomto směru vaším cílem? Jaké máte další plány?

Obecně mým cílem je bavit lidi, aby z toho měli radost, a zpětná vazba, která ke mně jde každý den, byla stále velká jako dosud. Plán je pokračovat ve svém úsilí, mít spokojené diváky a komunikovat s nimi. Chci se letos také věnovat podvodním záběrům a natáčet ryby přímo při konzumaci nástrahy.

Všechny záběry si zpracováváte sám?

Mám vlastní kameru, natáčím videa, opatřuji je vlastními komentáři a pak si je i sám stříhám.

Jaká je v youtuberství souvisejícím s rybářstvím v republice konkurence?

Když jsem začínal, byli jsme v republice tři youtubeři zabývající se rybářstvím, teď už se přidala spousta dalších, protože lidi naše práce inspiruje a chtějí to zkusit také. Je to samozřejmě v pořádku, protože když je to baví, mohou to posunout někam dál.

Mohl byste říci, co všechno rybář potřebuje k tomu, aby mohl vyrazit k vodnímu toku na ryby?

Potřebuje toho sice málo, ale rybářský koníček je svým způsobem jakási úchylka a fetiš pro nakupování stále nových věcí. Rybáři mají totiž rádi hodně vybavení. Vždycky říkám, že golf je proti rybaření velice levný koníček. Ve skutečnosti stačí prut, podběrák, vyprošťovač háčků a papíry. Realita však taková není, protože rybáři to přehánějí a k vodě vyrážejí mnohdy se zbytečnými věcmi. Někteří z nich u vody dokonce bivakují.

Panuje mezi rybáři ve vybavení rivalita?

Obrovská. Rybáři si sice rádi pořízují nové vybavení, ale před ostatními se tím moc nechlubí. Typické, zvláště tady v Čechách, také je, že před sebou tají dobrá a zajímavá místa k rybolovu, protože si chrání svá území. Je to trochu pozůstatek z dob minulých. V zahraničí je běžný rybářský průvodce, což u nás není. Já mám na YouTube svůj kanál Rybaření s Kubákem – rybářský průvodce, kde ukazuji zajímavé revíry. Bohužel dost často dostávám výhrůžky kvůli tomu, že uveřejňuji místa, kde jsem co chytil, a doporučuji rybářům, aby si tam zajeli zachytat.

Sledujete proslulého rybáře Jakuba Vágnera? Jak ho vnímáte?

Pro mě je hlavně televizní hvězda, protože tam se proslavil ve svém oboru, a zároveň mediálně největší rybář v České republice. Považuji ho za skvělého rybáře, cestovatele, který diváka zavádí do zajímavých destinací. Je to zábavné a stravitelné, na Jakuba Vágnera se rád podívá i ten, kdo nechodí na ryby.

Stále rybaříte? Jak často jste u vody?

Na rybách jsem pravidelně čtyřikrát do týdne. Chodím už ve všech ročních obdobích, letos jsem byl i v zimě, kdy všechno zamrzalo.

Kam rád vyrážíte? Kde je vaše oblíbené místo?

Moje oblíbené místo je nedaleko Hradce Králové na písničku v Opatovicích. Rád také jezdím na písničku Rusek, tam mě ale místní nemají moc rádi, pro-

tože jsem to místo „propálil“ na videích. Na řeku moc nechodím, mám raději stojaté vody.

Mohl byste představit své rybářské nádobíčko?

Vzhledem k tomu, že zkouším nové produkty, trochu jsem se zastavil u značky Nash, která zahrnuje kvalitní potřeby pro rybáře. Sedí mně nejlépe, mám od této firmy většinu vybavení, ale zkouším i jiné značky. Musím ale říci, že nejsem touto ani jinou firmou sponzorovaný. Prezentuji se jako nezávislý youtuber a chci lidem přinášet objektivní informace.

Držíte se při lovu zásady chyt' a pust'?

Ryby si dám sice rád, ale zase tak moc je nejím. Když nějakou ulovím, pak ji také většinou hned pustím.

Máte sen, kterou rybu byste chtěl ulovit?

U těch, kdo loví kapry, není metou délka, ale váha. Mojí metou je třicetikilový kapr a revíry s rybami o této hmotnosti u nás existují. Snad se mi to jednou poštěstí a tak těžkého kapra ulovím.

Jaká je podle vás u nás úroveň rybaření a chování rybářů?

Začnu tím, že jsem abstinent. Hodně českých rybářů pije alkohol, a to i při rybaření u vody. To mně trochu vadí, protože si myslím, že alkohol k vodě nepatří a je to pro rybáře nebezpečné. Kromě toho po konzumaci alkoholu zůstává na břehu nepořádek. Úroveň tedy není úplně dobrá. Kvůli nepořádku a opilým rybářům nám rybářský svaz postupně zakazuje nonstop rybaření či vstup do různých revírů. ■

Květen je měsícem lásky. Zamilujeme se do každé Vaší objednávky!

Čtení nebo vyprávění příběhů dětem je velmi důležité

Fantazie, čtenářská gramotnost, rozvíjení slovní zásoby či vytváření vlastních příběhů, to jsou cíle čtenářských a vyprávěcích karet nazvaných Kouzelná cesta. Autorkou této nové funkční pomůcky je Petra Bubeníčková, vedoucí Katedry českého jazyka a literatury Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové, která se mimo jiné odborně věnuje dětské literatuře. „Vyprávění související s obrazem aktivizuje fantazii, děti mohou vytvořit vlastní příběh, mít asociaci s nějakou pohádkou a na základě toho si vytvářet vlastní příběhy,” vysvětlila autorka vyprávěcích karet.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Čím je pro vás důležité rozvíjení dětské fantazie?

Fantazie jde ruku v ruce s tvořivostí. V současné době děti sledují animované filmy, věnují se počítačovým hrám, ale jakmile mají samy něco vymyslet a tvořit, je to pro ně poměrně problematické. Proto je kladen takový důraz na podporu rozvoje jejich fantazie od útlého dětství. K tomu dobře slouží propojení obrazu a textu, které nacházíme v kvalitních dětských knížkách. Dnes víme, že děti mají potíže se čtením delšího textu. Pokud je však textová část doplněna zajímavou ilustrací, pak jsou ke čtení knih více motivovány. Ilustrace jim pomáhá textu lépe porozumět.

Nedávno jste vydala v Nakladatelství Fraus nové vyprávěcí karty nazvané Kouzelná cesta, které mají rozvíjet čtenářskou gramotnost a kritické myšlení. Co vás vedlo k tomuto kroku?

Zavést děti do světa příběhů a naučit je tvořit vlastní vyprávění, rozvíjet jejich fantazii a vést je k porozumění čtenému textu. Obrazové karty z Kouzelné cesty lze využít současně s textem z dětské knížky nebo čítanky. Pokud dítě samo vybírá vhodnou obrazovou kartu k textu, hledá spojitost mezi obrazem a textem, to znamená, že analyzuje současně text i obraz. Dítě musí svoji volbu zdůvodnit, výběr obrazové karty k určitému textu tedy není náhodný. Tak se učí textu rozumět a postupně zvyšuje svoji čtenářskou gramotnost.

O co jste se při tvorbě karet snažila především?

Hlavní přínos karet vidím v tvořivém vyprávění. S jejich pomocí se aktivizuje dětská fantazie, rozvíjí se slovní zásoba. Kouzelná cesta obsahuje vedle 38 obrazových karet také 40 slovních kartiček vlastností a 10 slovních kartiček dějové posloupnosti. Jde tedy o kompletní pomůcku pro vyprávění příběhů různých žánrů, také o funkční pomůcku pro tvůrčí psaní. Děti se často vyjadřují zkratkovitě, nemluví v souvislých větách, dělá jim problém vyjádřit se, napsat souvislý text, v tom jim karty mohou pomoci.

Pro koho jsou karty primárně určeny?

Cílovou skupinou jsou žáci prvního stupně základních škol a děti v předškolním věku, které mohou s pomocí obrázků vyprávět vlastní příběhy. Karty byly v těchto cílových skupinách testovány, rádi bychom práci s nimi otestovali i u žáků na druhém stupni základních škol. Prozatímní výsledky testů karet dopadly výborně. Práci s nimi kladně hodnotí žáci i učitelé. Z toho mám samozřejmě velkou radost.

Autory originálních ilustrací jsou Oldřich Jelen a jeho dcera Františka. Proč jste si vybrala tuto dvojici?

Nakladatelství mi poskytlo portfolio ilustrátorů. Měla jsem možnost si vybrat z repertoáru tvůrců současné dětské ilustrace. Zvolila jsem Oldřicha Jelena. Primárně se zaměřuje na tvorbu litografií. V minulosti však ilustroval několik dětských knih. Jeho ilustrace nejvíce vyhovovala mému konceptu obrazových karet. Později se k práci přidala i jeho dcera Františka, která zároveň ilustrovala Čítanku 1 Nakladatelství Fraus, na které jsem se též autorsky podílela. Čítanka vyšla současně s kartami Kouzelná cesta. Ukazuje učitelům, jak s kartami pracovat ve výuce. Každá obrazová karta z Kouzelné cesty je osobitým uměleckým mikropříběhem, společně s přidávanými slovními kartami tvoří kompaktní celek pro charakteristiku postav a prostředí, případně pro popis vyprávěcích postupů či jednodušších literárních žánrů.

Nemáte pocit, že dětská fantazie a slovní zásoba v dnešní poněkud hektické a technologicky „vyspělé“ době upadá?

INZERCE

ETIGRAF®

výroba etiket a komplexní řešení čárových kódů

www.etigraf.cz
+420 499 621 123
etigraf@etigraf.cz
Riegrova 327
Dvůr Králové n. L.
544 01

- VÝROBA SAMOLEPICÍCH A KARTONOVÝCH ETIKET
- TISKÁRNY A APLIKÁTORY ETIKET
- SNÍMAČE A TERMINÁLY
- ZAŘÍZENÍ PRO LASEROVÉ ZNAČENÍ VÝROBKŮ
- SPOTŘEBNÍ MATERIÁL – ETIKETY, BARVICÍ PÁSKY
- AUTORIZOVANÝ SERVIS

Domnívám se, že ano. Dnes máme málo času si povídat o tom, co jsme v konkrétním dni zažili, nebo se potkat při vyprávění fantastických příběhů společně s dětmi místo večerního sledování televize. I to bylo důvodem, proč jsem k obrazovým fantastickým kartám přidala karty slovní, které s rozšířením slovní zásoby pomohou, rovněž mohou pomoci variovat příběhy postav, které známe v určité stereotypní roli. Karty mají v podstatě neomezené možnosti použití. Jejich využití je závislé pouze na míře kreativity samotného uživatele.

Děti, které ještě nejsou zatíženy rozmanitými problémy dospělých, mají přirozenou fantazii. U mnohých s příběhujícími lety ale trochu strádá. Jak se dá udržet co nejdéle?

Fantazie se dá stále žít a rozvíjet, například tvořivým vyprávěním příběhů, jejich písemným záznamem, kreslením obrázků k hotovým textům.

Je dobré dětem vyprávět příběhy a číst knížky už v předškolním věku?

Je to, myslím, to nejlepší, co rodič nebo prarodič může pro dítě udělat. Čtení nebo vyprávění příběhů dětem od nejnižšího možného věku je velmi důležité pro rozvoj jejich čtenářské pregramotnosti, gramotnosti, tedy pro porozumění textu v době, kdy už si čte samo.

Máte nějaký recept, jak je odvést alespoň na nějakou chvíli z počítačového světa do světa knížek?

Nabízet jim literaturu, která s nimi bude rezonovat. Dnes máme k dispozici velmi kvalitní původní literaturu, která je dětem blízká. Problém občas spočívá v nabídce knih školou. Nelze dětem nabízet tituly, které čtenáře oslovovaly před čtyřiceti lety. Pokud učitel využívá pro nabídku knih k četbě tak zvané seznamy doporučené četby, měl by je pravidelně obnovovat a doplňovat o nové tituly podle čtenářských preferencí dítěte, což však s sebou přináší vyšší časovou náročnost věnovanou přípravě. Doba se stále proměňuje a musíme akceptovat i to, že děti tíhnou k novým technologiím. Svůj volný čas budou proto věnovat i jim.

Jaký na to má vliv rodina a škola?

Podpora čtení je velmi důležitá nejen doma, ale i ve škole. Je dobré, pokud učitel v tomto ohledu s rodiči komunikuje a ukazuje jim, jaké úžasné knižní tituly v současné době vycházejí. Rodiče se ve výběru knih mnohdy ztrácejí. Nedivím se, knih pro děti každý rok vychází velké množství.

Orientovat se v nabídce je složité. Učitel jim může pomoci. Rodiče bývají často okouzlení knihami, kterými dnes disponuje knižní trh. Pak jim nedělá takový problém knížku dítěti koupit a číst si s nimi. Je mylné se domnívat, že se čtení stane dětem jejich jedinou zábavou. Technologie, které je obklopují, jsou konkurentem četby. Je to součást jejich života.

Jak je důležitá Hra v literární výchově, jak se jmenuje jeden z vašich titulů?

Podmínkou je, aby se u hry zároveň děti něco naučily, neměla by to být hra pro hru bezesmyslu. Nebráním se hře v hodinách literatury, ale vždy by měl být zřejmý další smysluplný přínos, dítě by se mělo prostřednictvím hry rozvíjet.

Která literatura vás oslovila ve vašem dětství?

V mém dětství to byly pohádky. Vyrůstala jsem na pohádkách Boženy Němcové, Karla Jaromíra Erbeny a Václava Říhy, které mně četla babička.

Přispěla četba zásadním způsobem k rozvoji vaší fantazie?

Myslím, že ano. Vyrůstala jsem na knížkách, které neobsahovaly mnoho ilustrací. Obrazy prostředí a postav vznikaly pouze v mé fantazii.

Máte raději klasické knihy, nebo se nevyhýbáte ani e-knihám či audioknihám?

Dávám přednost tištěné knize. Do knih, které mám ve svém vlastnictví, si zapisuji poznámky, které mě při jejich četbě napadají. Audiokniha ani e-kniha mi tuto možnost nenabízí.

Máte v plánu vydat další publikaci?

Pracuji na monografii související s biblioterapeutickou tematikou. Zabývám se analýzou specifických literárních textů, které obsahově akcentují tematiku strachu a úzkosti u dětí a dospívajících. Vycházím z předpokladu, že kvalitní literatura může významně zasáhnout do procesu sebepoznání a seberezvoje jedince ve všech fázích vývoje. K uvedené problematice nebyla doposud vydaná ucelená monografie. Existuje sice několik statí zabývajících se využitím literárních textů v terapeutické praxi, nikoliv však v prostředí školy, ve výuce literatury. Monografie by měla vyjít na konci příštího roku.

Jste vedoucí Katedry českého jazyka a literatury na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové. Co se snažíte předat svým studentům?

Zcela určitě lásku k učitelskému povolání. ■

Salonky

EXKLUZIVNÍ ROZHOVORY
TOMÁŠE KULHÁNKA

DEBATY
POD BÍLOU VĚŽÍ

Pouze na
www.salonkyhk.cz

*Víkend
elegance* 3. - 5. 6. 2022
Hradec Králové

Víkend ELEGANCE

Víkendová akce pro celou rodinu
a především pro milovníky veteránů.

3. - 5. června 2022

Kemp Stříbrný rybník, Hradec Králové

Veteráni z celé Evropy / 32. sraz milovníků starých Škodovek
nafukovací atrakce pro děti / bohatý doprovodný program
večerní koncerty / taneční vystoupení / dětský a dámský koutek

Více na www.vikendelegance.cz